

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Sžr/8/2013
Identifikačné číslo spisu:	5013200128
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5013200128.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: T., bytom F. A., proti odporcovi: Okresný úrad v Námestove (ako právny nástupca Pozemkového úradu v Dolnom Kubíne a Obvodného pozemkového úradu v Námestove), Námestie A. Bernoláka č. 381/4, Námestovo, o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiam Pozemkového úradu v Dolnom Kubíne z 24.01.1995 č. ROK 194-1-A1/1995 č. ROK 194-1-C1/1995, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 20.februára 2013, č.k. 29Sp/10/2013-13, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Žiline z 20.februára 2013, č.k.29Sp/10/2013-13, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením krajský súd odmietol opravný prostriedok (odvolanie) navrhovateľa zo dňa 06.02.2013 a vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že navrhovateľ sa opravným prostriedkom zo dňa 06.02.2013 domáhal preskúmania zákonnosti dvoch rozhodnutí bývalého Pozemkového úradu v Dolnom Kubíne z 24.01.1995 a namietal, že ako spoluvlastník urbárskych nehnuteľností splnomocnil I. a pána U. len na to, aby v jeho mene podali žiadosť na navrátenie nehnuteľností a aby v jeho mene v tejto veci urobili všetky potrebné kroky a podania na súdy a podobne, ale nesplnomocnil ich na doručovanie. Správny orgán posúdil vec nesprávne a rozhodol o vrátení nehnuteľností len časti spoluvlastníkov. Rozhodnutia boli navrhovateľovi doručené na jeho žiadosť až po 20 rokoch. Krajský súd poukázal na to, že z ustanovenia § 37 ods.2 zákona č.330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, okresných úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách (ďalej len „zákon č.330/1991 Zb.“) vyplýva možnosť ustanovenia si spoločného zástupcu, s ktorým potom správny orgán koná a doručuje mu aj konečné rozhodnutie vo veci. Keďže T. ako spoločný zástupca podielnikov prevzal obe rozhodnutia pozemkového úradu dňa 26.01.1995, lehotu na podanie odvolania proti nim je potrebné počítať od tohto dňa a preto odvolanie navrhovateľa zo 06.02.2013 bolo podané zjavne po zákonom stanovenej tridsaťdňovej lehote (§ 250m ods.2 O.s.p.) a preto krajský súd opravný prostriedok

navrhovateľa podľa § 250p O.s.p. odmietol.

Uznesenie krajského súdu napadol navrhovateľ včas podaným odvolaním. Zdôraznil, že primátora mesta Tvrdosín I. a vtedajšieho predsedu urbáru splnomocnili spoluvlastníci len na uplatnenie reštitučného nároku, nie na doručovanie. Také splnomocnenie nevyplyva z formulácie textu splnomocnenia „aby nás zastupoval vo všetkých záležitostiach“. Rozhodnutia boli doručené iba T. , ale neboli doručované I.. Spôsob konania spoločných zástupcov (§ 37 ods.2 zákona č.330/1991 Zb.) bol obmedzený len na záležitosti pri uplatnení reštitučného nároku, nie na doručovanie. Ak by znenie splnomocnenia vykladal každý tak ako to urobil pozemkový úrad, potom veta „aby nás zastupovali v záležitostiach vysporiadania vlastníctva“ by mohla znamenať aj to, že v jeho mene môžu na úplne cudziu osobu previesť všetko, čo mu patrí. Navrhovateľovi boli rozhodnutia doručené až 24.01.2013. Keďže neboli v minulosti doručované správne, nemohli nadobudnúť právoplatnosť. Navrhovateľ v odvolaní uviedol obsérne aj to, v čom vidí nezákonnosť rozhodnutí odporcu. Navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd uznesenie krajského súdu zmenil a rozhodnutia odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd uznesenie krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods.2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno vyhovieť.

Navrhovateľ sa opravným prostriedkom z 06.02.2013 domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutí bývalého pozemkového úradu (ďalej len „odporca“) z 24.01.1995.

Krajský súd predtým ako by zákonnosť rozhodnutí preskúmal, skúmal najskôr, či sú splnené podmienky konania, teda či opravný prostriedok bol podaný včas. Keďže dospel k záveru , že opravný prostriedok bol podaný oneskorene, odmietol ho podľa § 250p O.s.p.

Napadnutým uznesením teda krajský súd nerozhodoval vo veci samej rozsudkom. Vzhľadom na túto skutočnosť neprichádza do úvahy, aby odvolací súd rozhodol vo veci a sám rozhodnutia odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Takým prípadným postupom by bol porušený princíp dvojínštančnosti súdneho konania.

V tomto odvolacom konaní odvolací súd mohol skúmať uznesenie krajského súdu len z hľadiska, či konanie o opravnom prostriedku navrhovateľa zastavil správne.

Predmetom rozhodnutia odporcu č. ROK 194-1-A1/1995 bolo schválenie dohôd z 08.06.1993 a 21.02.1992 o vydaní nehnuteľností v konaní podľa zákona č.229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (ďalej len „zákon č.229/1991 Zb.). Rozhodnutím č. ROK 194-1-C1/1995 odporca podľa zákona č.229/1991 Zb. rozhodol o priznaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v k.ú. F..

Spornou medzi účastníkmi je otázka splnomocnenia na doručenie rozhodnutí odporcu a jeho správneho doručenia.

Podľa § 37 ods.2 zákona č.330/1991 Zb. na uplatňovanie nároku na vydanie nehnuteľnosti a nárokov vyplývajúcich zo spoluvlastníctva v pozemkových úpravách určia oprávnené osoby (spoluvlastníci) spoločného zástupcu (spoločných zástupcov) a spôsob jeho konania; na to je potrebný súhlas majiteľov väčšiny podielov.

Zo splnomocnenia, udeleného podielníkmi Urbárskych spolumajiteľov Tvrdosín dňa 02.08.1992 vyplýva, že primátora mesta I. a predsedu urbáru T. splnomocnili, „aby nás zastupovali vo všetkých záležitostiach, najmä pri vysporadúvaní nášho súkromného podielového majetku, ktorého ako fyzické osoby sme vlastníkami“. Z citovaného znenia skutočne nie je zrejmé, že by uvedení splnomocnenci mohli v mene urbárikov konať jednotlivo a teda, že by postačovalo doručenie rozhodnutia iba T.i U., u

ktorého doručenie predmetných rozhodnutí nie je sporné.

Podľa § 17 ods.4 zákona č.71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), ak niekoľko účastníkov konania urobilo spoločné podanie, zvolia si spoločného splnomocnenca pre doručovanie; inak ho určí správny orgán. Proti rozhodnutiu o určení spoločného splnomocnenca na doručovanie sa nemožno odvolať.

Z citovaného ustanovenia vyplýva možnosť správneho orgánu, aby sám určil, ktorému z účastníkov správneho konania (urbárski spolumajitelia), ktorí podali spoločné podanie, doručí rozhodnutie. Ak správny orgán také rozhodnutie urobil a predmetné rozhodnutia T. doručil (dňa 26.01.1995), márnym uplynutím odvolacej lehoty nadobudli tieto rozhodnutia právoplatnosť. Na tejto skutočnosti nič nemení okolnosť, že právny nástupca správneho orgánu doručil rovnopis rozhodnutí navrhovateľovi aj dňa 24.01.2013 na základe jeho žiadosti o podanie informácie podľa zákona č.211/2001 Z.z.

Podmienky na konanie súdu o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiam právneho predchodcu odporcu by však neboli splnené ani v prípade, ak by právny predchodca odporcu nepostupoval v zmysle § 17 ods.4 Správneho poriadku. Nedoručenie rozhodnutia účastníkovi správneho konania je totiž okolnosťou, ktorá sa považuje za nekonanie s účastníkom takého konania.

Opravný prostriedok sa musí podať na príslušnom súde v lehote tridsiatich dní od doručenia rozhodnutia správneho orgánu (§ 250m ods.2 O.s.p.).

Ako je vyššie uvedené, rozhodnutia správneho orgánu boli správnym orgánom doručené T. U. ako spoločnému splnomocnencovi účastníkov konania, teda i navrhovateľa.

Z ustanovenia § 250b ods.2 veta prvá a § 250b ods.3 O.s.p. v spojení s § 250l ods.2 O.s.p. vyplýva, že ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie; takto však možno postupovať len vtedy, ak od vydania rozhodnutia, ktoré nebolo žalobcovi doručené, neuplynula lehota troch rokov.

Ustanovenie § 250b ods.2 a 3 O.s.p. teda upravuje objektívnu lehotu, v ktorej môže opomenutý účastník podať žalobu proti rozhodnutiu správneho a v ktorej možno správne orgánu uložiť, aby také rozhodnutie správny orgán tomuto účastníkovi aj doručil. Uplynutie troch rokov od vydania rozhodnutia správneho orgánu (v danom prípade troch rokov od 24.01.1995) má v zmysle § 250m ods.3 v spojení s § 250l ods.2 O.s.p. za následok, že žaloba (opravný prostriedok) podaná po uplynutí tejto lehoty, je podaná oneskorene.

Na závere o oneskorení podaní opravného prostriedku nič nemení okolnosť, že navrhovateľ v opravnom prostriedku nežiadal, aby súd doručenie rozhodnutí správneho orgánu nariadil podľa § 250b ods.2 v spojení s § 250l ods.2 O.s.p. (keďže ich rovnopisy získal na základe žiadosti o sprístupnenie informácie).

Nedoručenie rozhodnutí v lehote troch rokov od ich vydania (do 24.01.1998), by pri nesplnení podmienok § 17 ods.4 Správneho poriadku mohlo viesť iba k záveru, že právny predchodca odporcu s navrhovateľom nekonal ako s účastníkom správneho konania. Ani získanie rovnopisov rozhodnutí dňom 24.01.2013, teda bez toho, aby o povinnosti doručiť také rozhodnutie rozhodol súd podľa § 250b ods.2 veta prvá O.s.p., preto nemôže mať za následok to, aby sa opravný prostriedok podaný v lehote tridsiatich dní od uvedeného dňa mohol považovať za podaný včas a aby súd mohol preskúmať zákonnosť takého rozhodnutia po uplynutí viac ako troch rokov od jeho vydania (v danom prípade po uplynutí viac ako 18 rokov od jeho vydania). Opačný záver by spôsobil, že za obdobnej situácie nedoručenia rozhodnutia správneho orgánu účastníkovi správneho konania by sa rozhodovalo inak o opravnom prostriedku toho účastníka, ktorý sa najskôr domáha postupu podľa § 250b ods.2 veta prvá

O.s.p., ako o návrhu iného účastníka, ktorý od správneho orgánu získal rovnopis rozhodnutia bez toho, aby doručenie rozhodnutia správneho orgánu nariadil súd. Taký postup by viedol nielen k diskriminácii niektorých účastníkov súdneho konania, ale výrazne by narušil aj princíp právnej istoty.

Z uvedených dôvodov aj odvolací súd považoval opravný prostriedok navrhovateľa proti rozhodnutiam právneho predchodcu odporcu z 24.01.1995 za podaný oneskorene. Nepochybil teda krajský súd, keď opravný prostriedok navrhovateľa podľa § 250p O.s.p. odmietol ako oneskorene podaný a preto odvolací súd jeho uznesenie z 20.februára 2013, č.k. 29Sp/10/2013-13, potvrdil podľa § 250ja ods.3 veta druhá a § 219 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods.1 v spojení s § 250s ods.2 a § 250k ods.1 O.s.p. a navrhovateľovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže v tomto konaní nebol úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.